

man her taler om, at det var rent skematiske Beregninger, det tog sig rent mekanisk ud, thi det er i og for sig i denne Sammenhæng ganske ligegyldigt, Tallet angaar jo det, som Ordføreren og derigennem hans Partimente, at man kunde undvære. Om den Beregning var gal eller rigtig, var i og for sig ganske ligegyldigt. Han tog ikke nogen Reservation i den Retning. Men dette, at det var rent mekanisk, bringer mig ind paa den Tanke, om det ikke netop har været ren Mekanik fra de Herrers Side overhovedet, at der stilledes disse Forslag. Lad mig nævne, at det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) paaberaabte sig, som jeg nys udviklede, den Kompensation, som skulde ligge i en Vinskatt. Men her er det saa mageløst uheldigt, at efter at der var diskuteret frem og tilbage i Februar 1907, rejste Krabbe sig op — han har altid haft stort Talent til at bringe de Herrer i Forlegenhed — og sagde, at man maatte endelig ikke tro, at denne Dagsorden betød noget som helst, thi han vilde i det hele taget ikke gaa med til noget som helst i Retning af Kompensation eller højere Toldsatser. Naar det er fundet rigtigt at foreslaa denne Dagsorden — som altsaa hans Venner havde foreslaaet —, skulde han med Glæde stemme for dette forhaabentlig taktisk rigtige Skridt. Der have vi maaske hele Forklaringen. Det er Taktik af de Herrer, maa jeg forstaa. Hvis man tager det som Belysning af Sagen, ser man paa de Herrers Færd med helt andre Øjne. Jeg er i min Naivitet gaaet ud fra, at de Herrer ræsonnerede politisk talt saaledes: Vi ere et usseligt Mindretal og kunne ikke komme til Magten. Vi kunne altsaa kun gøre vore Anskuelse gældende paa parlamentarisk Maade ved at forhandle os til Rette med dem, der ere Flertallet, men da disse oven i Købet ere vore gamle Venner, have samme demokratiske Synspunkter som vi, kunne vi maaske komme til at gøre en positiv Indsats i Reformarbejdet. Saaledes talte ogsaa de Herrer. Man maatte tro, at det var deres Anskuelse, og som Følge deraf maatte man, naar de stillede Forslag om 5 $\frac{3}{4}$ Mill. Kr.s Toldnedsættelse og overhovedet ingen Kompensation vilde have undtagen Vinskatten, som ingenting indbragte, og heller ikke vilde have forhøjede Statsbanetakster eller Portotakster, gaa ud fra, at de mente det ærligt, at det var deres positive Indskud i Debatten, og at det var et Forsøg paa at faa formet Lovene og Finansreformen efter deres Hoved gennem Forhandlinger med deres tidligere Meningsfæller. Men naar man ser de Udtalelser, som de ærede Medlemmer fra Langeland

og fra Ringsted bruge, faar man rigtignok et ganske andet Indtryk, thi de bruge det Udtryk, at de Tal, som jeg har paavist ere tagne ud af de Herrers egne Ændringsforslag, ere Fantasisal, de ere grebne ud af Luften, og det ærede Medlem fra Ringsted siger, at det er Tankeeksperiment og politiske Kandestøberier. Saa forstaa jeg det. Alt det, de stillede op, var i Virkeligheden opstillet paa Skrømt, det var Tankeeksperiment, politiske Kandestøberier, det var med andre Ord Effekt- og Agitationsnumre. Men saa er det saa mageløst uheldigt, at Kendsgerningerne nu have formet sig saaledes, at de Herrer ere blevne tagne paa Ordet, saa at de enten maa sige: Det har været vor Mening, vi have stillet det Forslag for at komme saa meget længere finansielt ned, og som Følge deraf maa vi tage Konsekvenserne, eller de maa indrømme, at det Forslag stillede de, for at det skulde tage sig ud, de skulde overbyde Regeringspartiet, skulde gaa ud paa Valgtribunerne og være endnu mere demokratiske, rigtige Sæbekældertyper o. s. v.

Det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) bemærkede overfor den højtærede Finansminister, at hvis de Radikale, hvis skønne Dage i Aranjuez, da de vare ved Magten, nu altsaa ere forbi, den Gang havde gjort blot en lille bitte Vending og drejet sig en lille Smule fiffigt, kunde de magelig være blevne der. Det er rigtigt. Det tror jeg, de meget godt kunde. De skulde, som jeg sagde før, have fulgt deres kloge Hoved og sagt: Lov er Lov, Lov skal holdes! og regeret med de Love, der vare; saa tror jeg, de havde haft Chansen for at blive i det gyldne Bur, ogsaa fordi de Mænd, som bleve Ministre, saavel som flere, som ere Førere her i Tinget, vare højt dannede og elskværdige Mennesker, som ikke vare uden en vis Stil. Man taler om Kvinder, der have Herretække. Saaledes kan man sige om de radikale Førere, at de havde Bourgeois-tække, de vilde have gjort sig meget godt som Ministre, hvis de havde holdt sig indenfor Buret. Med deres Radikalisme er det egentlig heller ikke saa farligt. Sorgen er ikke saa sort, som man hende ængstelig afmaler, og de Radikale ere heller ikke saa røde, som man dem mere eller mindre ængstelig afmaler. Men en Gang imellem kommer Socialdemokratiet med de røde Koste, dypper dem i Farve og giver dem en rigtig Overhaling, saa man ser, at de ere røde. Det skete, og derfor kunde de Herrer ikke blive ved at holde sig indenfor det gyldne Bur, derfor maatte de Radikale ud paa Valgtribunerne med den radikale Politik,